

Hồi 12

Hoa Nhài

Khưu Phụng Thành quả thật không chết. Đây là lần thứ hai hắn thoát chết. Mã Như Long lại nghĩ đến đường thương của Kim Chấn Lâm, đến miếng ngọc bội mà Khưu Phụng Thành đeo sát bên tim. Phải có một Tiểu Uyển, thì Khưu Phụng Thành mới giải thích được miếng ngọc bội kia. Mỗi bước trong kế hoạch của hắn, mỗi một chi tiết đều được an bày một cách tỉ mỉ, chu đáo. Lần nào hắn cũng tự đặt mình vào chỗ suýt chết để người khác không thể nghi ngờ hắn.

Lúc này Khưu Phụng Thành đã nôn mửa ra hết rượu độc, ai cũng nhận ra là hắn có thể tiếp tục sống, không chừng sẽ sống đến một trăm mấy chục tuổi, thọ hơn ai khác. Cho nên mọi người chuyển mục tiêu sang Mã Như Long, những ánh mắt sắc như dao chiếu thẳng vào y.

Người đầu tiên lên tiếng là Bằng Siêu Phàm:

- Người còn gì để nói nữa ?

Mã Như Long không thốt ra lời. Nếu y nói thật chân tướng chuyện này, có ai tin là Khưu Phụng Thành lại có thể giết chết Tiểu Uyển ? Có ai tin là hắn tự tiết lộ bí mật ? Lại tự hạ độc trong rượu của mình ?

Tuyệt Đại Sư lạnh lùng hỏi:

- Lần này thí chủ còn chuyện gì muốn nhờ vả nữa ?

Mã Như Long dù có bảo kiếm trong tay, có kim tiền trong túi, hay có áo lông trên mình, thì lần này cũng chẳng thể tái diễn bốn cũ.

Tuyệt Đại Sư nói:

- Bây giờ tội trạng của thí chủ mặc dù đã rõ ràng rành, nhưng với bản tính của thí chủ, chắc chắn vẫn không chịu nhận tội, càng không chịu thú thủ chịu trời.

Mã Như Long thừa nhận. Bây giờ chẳng những y không có cách gì biện bạch, mà còn không đường nào trốn được, chính y cũng nhìn thấy điều này. Tuy nhiên chỉ cần y còn hơi thở thì quyết không buông xuôi chịu chết.

Tuyệt Đại Sư lại nói:

- Với lực lượng của bốn người chúng ta, muốn bắt thí chủ thật dễ như trở bàn tay, nhưng chúng ta không muốn ỷ đông dành phần thắng, ỷ lớn hiếp nhỏ.

Mã Như Long bỗng nói:

- Ta hiểu rồi.

Tuyệt Đại Sư hỏi:

- Thí chủ hiểu gì ?

Mã Như Long đáp:

- Các hạ muốn tự mình đối phó cùng ta để tự tay giết ta chết.

Y lãnh đạm nói tiếp:

- Bởi vì trừ việc giết người ra, các hạ chẳng có hứng thú gì khác cả.

Câu nói này như một mũi kim xuyên thấu tâm can Tuyệt Đại Sư, nhưng ông không lộ một phản ứng nào, chỉ lạnh lùng nói:

- Nếu thí chủ không muốn cùng bản tăng xuất thủ, có thể chọn một người khác.

Mã Như Long nói:

- Ta vẫn chọn các hạ.

- Được lắm.

- Thật ra ta vốn không muốn chọn các hạ, nội lực của các hạ tuy không bằng Thực Khổ Hòa Thượng, kiếm thuật tuy không bì với Ngọc Đạo Nhân, nhưng kinh nghiệm giết người của các hạ lại dồi dào hơn họ.

Mã Như Long thở dài nói tiếp:

- Rất tiếc ta dù biết rất rõ điểm này nhưng vẫn chọn các hạ.

Tuyệt Đại Sư không thể không hỏi:

- Tại sao ?

- Ta chọn các hạ, chỉ vì các hạ là một kẻ ngông cuồng tự đại, cố chấp, tàn khốc, vẫn thường tự cho là những phán xét luận tội của mình là đúng, chỉ cần các hạ xét thấy một kẻ có tội, thì các hạ sẽ truy sát tận diệt kẻ đó.

Giọng Mã Như Long trở nên kích động hơn:

- Ta chọn các hạ, chỉ vì ta muốn lấy lại công đạo cho những kẻ bị các hạ giết oan, dù ta không phải đối thủ của các hạ, nhưng ta có thể bảo đảm ta nhất định có cách đồng quy vu tận.

- Cách gì ?

Tuyệt Đại Sư hơi biến sắc mặt, dù là một người hay giết kẻ khác, nhưng chính mình cũng sợ chết, điểm này khó ai giấu được.

Mã Như Long đột nhiên cười lớn:

- Thì ra các hạ cũng không đến độ "tuyệt" như người ta nói, các hạ cũng còn như người thường, rất quý mạng sống của mình.

Tiếng cười của Mã Như Long chứa đầy ý mỉa mai:

- Kỳ thực ta chẳng có cách gì đặc biệt để khiến cả hai ta cùng chết, chẳng qua là ta hù dọa các hạ chút thôi.

Cao thủ giao đấu chẳng những tâm không nên giao động, lại càng không nên tức giận, bằng không dễ bị đối phương chiếm mất cơ hội. Điều này Tuyệt Đại Sư vẫn biết rất rõ. Thế nhưng lúc này ông đã tức giận thật sự, những tia máu hiện rõ trong mắt, trán nổi gân xanh, đôi bàn tay đưa ra như móng vuốt chim ưng, ông bước từng bước về phía Mã Như Long.

Căn phòng này được lót bằng gỗ ván sơn dầu, Tuyệt Đại Sư bước qua chỗ nào, thì gỗ chỗ ấy bể nát. Ông đã tập trung chân lực toàn thân, một chưởng hễ đánh ra, rất có thể giết người !

Ông hoàn toàn không còn đắn đo xem mình có thể giết lầm người chăng !

Trừ tiếng gỗ vỡ nát, không gian dường như không có tiếng gì khác. Thế nhưng mọi người đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rao vang lên:

- Ai mua hoa không ? Hoa lan, hoa nhài đây ?

Tiếng rao bán hoa trong trẻo vui tai, nghe phảng phất như từ rất xa vọng lại, nhưng bỗng chốc lại đến rất gần, gần đến độ như đang nói bên tai. Đột nhiên trên bức tường quét vôi trắng xóa, bỗng hiện ra một lỗ hổng có hình người.

- Hoa lan, hoa nhài đây ...

Một cô gái vóc dáng mảnh khảnh, mình mặc áo màu xanh, đầu đội nón trúc, trong tay cầm chuỗi hoa nhài xâu lại bằng dây kẽm, đột nhiên bước qua lỗ hổng vào trong phòng. Hoa nhài trắng muốt điểm lệt, hương rất thơm, bàn tay của cô gái cũng thế,

rất đẹp. Mã Như Long lập tức nghĩ đến cô gái bán hoa thần bí trong hẻm, người đã làm Đại Uyển hoảng hốt bỏ đi.

Cô lại đến đây làm gì ?

- Mua một khóm hoa nhài đi.

Cô gái bỗng đem một khóm hoa nhài giúi vào bàn tay đang thủ thế như móng vuốt chim ưng của Tuyệt Đại Sư. Công lực trên bàn tay này đã đến mức giống như mũi tên trên cây cung đang giương hết cỡ, đụng vào là xuất phát, hễ phát ra thì dù là đá tảng cũng bị đánh nát.

Thế nhưng bàn tay của Tuyệt Đại Sư lại không bóp nát khóm hoa nhài, mà ngược lại chừng như hoa lại đâm trúng bàn tay của ông. Chẳng những đâm đau tay, mà hình như xuyên thấu đến tim nữa, bởi vì vừa chạm vào khóm hoa, Tuyệt Đại Sư đã tung mình phóng ra ngoài cửa sổ.

Cô gái bán hoa này là ai ? Khóm hoa nhài kia có tiềm lực thần bí gì ?

Cô gái bán hoa lại quay lại bước sang phía Ngọc Đạo Nhân.

- Mua một khóm hoa nhài đi.

Tay cô gái lại đưa lên một khóm hoa:

- Hoa nhài vừa thơm vừa ưa nhìn, để lâu nữa tàn mất, không mua sẽ hối hận đấy.

Ngọc Đạo Nhân hỏi:

- Ta muốn mua, cô nương bán như thế nào ?

Giọng cô gái thanh tao dịu dàng:

- Tiểu nữ bán hoa theo giá rất phải chăng, một mạng người đổi một khóm hoa nhài.

Ngọc Đạo Nhân cười rất miễn cưỡng:

- Ta không mua nổi rồi.

Y bỗng lùi lại, vọt đi như tên bắn qua lỗ hổng trên tường. Thực Khổ Hòa Thượng và Bằng Siêu Phàm cũng bỏ đi rất mau.

Cô gái khẽ thở dài:

- Hoa nhài thơm như vậy, sao chẳng ai chịu mua.

Mã Như Long bỗng nói:

- Họ không chịu mua, có tại hạ muốn mua.

Cô gái bán hoa đưa lưng về phía Mã Như Long, không quay đầu lại:

- Người cũng chỉ có một mạng sống, người cũng không mua nổi đâu.

- Nếu tại hạ nhất định mua thì sao ?

- Thì ta nhất định không bán.

- Vì sao ?

- Vì ta không muốn lấy mạng của người.

- Mạng sống của tại hạ là do cô nương giết lại mà.

- Đã dành lại được mạng sống, thì nên biết quý hơn mới phải.

Cô gái vừa nói vừa đi ra, Mã Như Long vội bước theo. Hai người mau chóng ra khỏi căn nhà, bước đi trong con hẻm tối.

- o O o -